

Arrest

nr. 113 942 van 19 november 2013
in de zaak X

In zake: X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2013 en tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 mei 2013.

Gelet op titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 en artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Gelet op de beschikking van 27 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat F. ULUSOY, die tevens verschijnt voor verzoekster en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker

De bestreden beslissing van 8 mei 2013 luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, (...), bent een soenitische Afghaan van Pashtounse origine. U bent geboren op 27 januari 1980 in de stad Herat in de gelijknamige provincie. U heeft uw middelbare school beëindigd. In Afghanistan werkte u mee in het bedrijf van uw vader dat etenswaren levert aan de militaire basis in Herat. In Rusland verdiende u de kost als handelaar. U huwde op 15 augustus 2005 met (...) in Moskou. Uw echtgenote werd toen ze vijf jaar was naar Moskou gestuurd bij haar oom en tante omdat deze geen kinderen konden krijgen. Jullie hebben twee kinderen, (...). Uw broer (...) verblijft in België en kreeg hier het vluchtelingenstatuut. In 2002 verliet u Afghanistan. U kwam naar België waar u op 2 april 2002 asiel aanvraagde omdat u de taliban vreesde en omdat uw vader reeds Afghanistan ontvlucht was omdat hij in het verleden voedingswaren leverde aan het leger onder Najibullah en hij daardoor onder de volgende regimes van de mujahedeen en de taliban gevraagd werd om geld te betalen. Uw asielaanvraag werd niet ontvankelijk verklaard. U keerde terug naar Afghanistan waar u één of twee jaar verbleef. Nadien ging u in op de uitnodiging van uw oom om in Moskou te gaan wonen waar u trouwde met uw echtgenote (en pleegdochter van uw oom). Eind 2011 besloot u met uw gezin en uw schoonouders van Moskou terug te keren naar Herat omdat de goederen van uw bedrijf op illegale wijze in beslag werden genomen. Vervolgens verbleef u tot 20 dalwa (Afghaanse kalender, 9 februari) 2013 in Herat in het huis van uw ouders. De problemen die aan de basis van uw tweede asielaanvraag in België liggen, hebben te maken met het werk dat u deed voor het bedrijf van uw vader. Uw vader is sinds vijf of zes jaar vertegenwoordiger van de slagers in de provincie Herat en leidt sinds 25 jaar het bedrijf (...) dat voedsel levert aan de overheid. In de periode dat u opnieuw in Afghanistan verbleef zorgde u voor het vervoer van de goederen naar de legerbasis Zafar Corps en het trainingskamp van het Afghaanse nationale leger. Vanwege uw werk ontving u drie dreigbrieven van de taliban waarin u aangemaand werd uw activiteiten stop te zetten. In het verleden werden uw familieleden reeds gevisieerd vanwege hun activiteiten. Zo werd de wagen van uw broer (...) een drietal jaar geleden op de weg van Kandahar naar Farah door de taliban in brand gestoken en liep uw broer hier ernstige verwondingen op. In dezelfde periode werd eveneens een granaat naar uw ouderlijk huis gegooid. Er was enkel materiële schade. Bovendien kwam uw schoonbroer om toen hij als grenspolitieagent aan het werk was. Nadat u de dreigbrieven ontving, besloot u te vluchten. U verliet Afghanistan op 20 dalwa (9 februari) 2013 en arriveerde in België op 25 februari 2013 waar u de volgende dag asiel aanvraagde. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban omdat u voor het bedrijf van uw vader voedsel leverde aan militaire basissen in de provincie Herat. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de taskara's van uzelf, uw vader, uw echtgenote en uw twee kinderen voor. Verder legt u twee badges, zes documenten die betrekking hebben op het werk van uw vader, twee dreigbrieven van de taliban, een doodsprentje van uw schoonbroer en prijslijsten van uw vaders bedrijf voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn. In eerste instantie acht het CGVS het niet geloofwaardig dat u in Herat verbleef van november 2011 tot februari 2013, de periode waarin u de problemen die aan de basis van uw asielaanvraag liggen situeert. Bij de asielseeker rust de verplichting om een duidelijk overzicht te geven van de plaatsen van eerder verblijf en van de afgelegde reisroutes. Uit uw vage en weinig aannemelijke verklaringen over uw terugkeer van Moskou naar Herat en uw verblijf in Herat blijkt echter dat u niet voldaan heeft aan deze medewerkingsplicht en dat het niet geloofwaardig is dat u effectief in november 2011 naar Herat zou zijn teruggekeerd en van daar in februari 2013 naar België zou zijn gereisd. Zo legt u geen enkel document voor dat uw verklaringen over uw terugkeer naar Herat in november 2011 én uw reis van Herat naar België in februari 2013 ondersteunt. Daarnaast zijn de verklaringen van u en uw echtgenote over deze verplaatsingen dermate vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Wat betreft uw reis van Moskou naar Herat, dient te worden gewezen op het feit dat u de precieze datum van uw vertrek niet kent (CGVS p.19). Daarnaast legt u onduidelijke verklaringen af over het visum dat jullie toeliet naar Afghanistan te gaan. Eerst verklaart u namelijk dat jullie geen geldig visum meer hadden om nadien te verklaren dat jullie visum nog nét geldig was op het moment dat jullie deze reis ondernamen (CGVS p.19). Uw echtgenote kent evenmin de datum waarop jullie van Moskou naar Herat reisden en situeert deze reis in december terwijl u aangaf dat jullie in november het vliegtuig naar Herat namen (CGVS echtgenote p.3). Verder weet zij niet met welke vliegtuigmaatschappij jullie reisden (CGVS echtgenote p.3). Jullie vage verklaringen over de terugkeer van Moskou naar Herat maakt het weinig

aannemelijk dat jullie die reis effectief ondernomen hebben. Daarnaast zijn jullie verklaringen over de reis van Herat naar België evenmin geloofwaardig. Jullie namen het vliegtuig van Kaboel naar Istanboel in Turkije en vervolgden jullie route langs Italië en Duitsland (CGVS p.20). U weet echter niet met zekerheid op welke plaats in Turkije jullie de boot naar Italië namen en verklaart dat u denkt dat het Ismir of Zamir was (CGVS p.20). Uw echtgenote kan evenmin zeggen waar in Italië jullie op de boot stapten en verklaart dat jullie vanuit Izmir nog een aantal uren gereden hebben tot jullie de kust bereikten (CGVS echtgenote p.6). Verder is de plaats in Italië waar de boot aanmeerde u eveneens onbekend (CGVS p. 20) en herinnert uw echtgenote zich van de hele route door Italië enkel Rome als plaats die jullie zijn gepasseerd (CGVS echtgenote p.6). Er zouden vele vluchtelingen op deze boot gezeten hebben, waaronder een Afghaan die jullie tot in Duitsland vergezelde. Uw echtgenote kent echter zijn naam niet (CGVS echtgenote p.7) en geen van jullie beiden weet van waar in Afghanistan uw medereiziger afkomstig was, hetgeen weinig aannemelijk is aangezien hij jullie van Turkije tot Duitsland vergezelde (CGVS p.20; CGVS echtgenote p.7). Het is niet geloofwaardig dat jullie zich slechts zo weinig zouden herinneren van de weg die jullie aflegden van Afghanistan naar België. Daarnaast zijn de verklaringen van uw echtgenote over jullie verblijf in Herat dermate vaag en weinig doorleefd, dat het niet geloofwaardig is dat zij daar meer dan een jaar zou hebben verbleven. Hoewel het een ingrijpende beslissing is om na twintig jaar verblijf in Moskou naar haar geboorteland en -stad terug te keren, zijn haar verklaringen over deze stap weinig doorleefd. Gevraagd naar de grootste verschillen tussen haar leven in Moskou en dat in Herat, beperkt haar antwoord zich tot het feit dat zij op beide plaatsen binnenbleef (CGVS echtgenote p.7). Gezien de grote verschillen tussen het leven in Moskou en in Afghanistan, komt dit antwoord als weinig doorleefd over. Bovendien is uw echtgenote haar kennis over het dagelijkse leven in Herat zeer summier. Zo kent zij geen andere wijken in Herat dan de wijk waar jullie woonden, heeft zij geen kennis van de omliggende straten en kan zij geen namen noemen van de burens, behalve dan van haar ouders en haar oom die naast jullie huis woonden (CGVS echtgenote p.4). Bovendien verklaart zij dat er een moskee vlakbij jullie huis was, maar kent zij de naam van deze moskee niet (CGVS echtgenote p.5). Uw echtgenote kocht volgens haar verklaringen haar kleren op de markt. Zij kan echter geen verdere uitleg over deze markt geven, behalve dat deze in het centrum was gelegen (CGVS echtgenote p.9). Bovendien kan uw echtgenote geen enkele school noemen die in jullie buurt was gelegen terwijl jullie op dat moment een kind van zes jaar hadden (CGVS p.18) en verwacht kan worden dat de school deel uitmaakte van haar interessewereld. Tot slot verklaart uw echtgenote dat een van haar broers omkwam toen hij als politieagent deelnam aan een operatie om terroristen te arresteren. Zij verklaart dat zij in deze periode in Afghanistan verbleef en aanwezig was op de begrafenis. Zij weet echter niet waar in Herat haar broer begraven werd omdat zij deze naam niet kan onthouden (CGVS echtgenote pp.7,8). Het is weinig aannemelijk dat zij op de begrafenis aanwezig was maar geen verdere informatie kan geven over de plaats waar deze begrafenis plaatsvond. De beperkte kennis van uw echtgenote over zaken die deel uitmaakten van haar dagelijks leven in Herat, maken het weinig aannemelijk dat zij hier ook effectief heeft gewoond van eind 2011 tot februari 2013. Tot slot zijn er een aantal anomalieën vast te stellen in de chronologie der gebeurtenissen. Zo verklaart u dat uw broer (...) een week voor uw terugkomst in Herat Afghanistan had verlaten (CGVS p.9). Eerder verklaarde u echter dat uw broer in saur 1391 (21 april – 22 mei 2012) uit Afghanistan is vertrokken, hetgeen bevestigd werd door uw broer die aangeeft dat hij op 20 of 21 saur 1391 (10 of 11 mei 2012) zijn land verliet (CGVS (...) p.11). Nochtans verklaarde u eerder in het interview dat u in november 2011 naar Herat terugkeerde (CGVS p.10). Verder geeft u enerzijds aan dat uw broer (...) een week nadat een granaat uw ouderlijk huis trof Afghanistan verliet en u zo'n zes maanden na de granaatinslag naar Herat terugkeerde (CGVS pp.7,9), terwijl u anderzijds verklaart dat u een week na het vertrek van uw broer terugkeerde naar uw ouderlijk huis in Herat (CGVS p.9). Vanwege jullie vage en summier verklaringen over de reis van Moskou en Herat én van Herat naar België, de uiterst vage verklaringen van uw echtgenote over jullie verblijf in Herat en de chronologische anomalieën, kan er geen geloof aan worden gehecht dat jullie tussen eind 2011 en februari 2013 in Herat verbleven. Aangezien de problemen die aan de basis liggen van uw asielaanvraag, gesitueerd worden in deze periode, kan aan deze problemen evenmin geloof worden gehecht. Dit wordt bovendien bevestigd door volgende elementen: Uw verklaringen over uw activiteiten voor het bedrijf van uw vader die ertoe leidden dat u gevisieerd werd door de taliban, namelijk het leveren van goederen aan militaire basissen in Herat, zijn erg vaag. U zou van december 2011 tot een aantal dagen voor uw vertrek in februari 2013 zes dagen op zeven goederen hebben geleverd aan deze basissen (CGVS p.10). Uw verklaringen over de manier waarop u de streng beveiligde basis kon betreden, zijn zeer vaag en daardoor weinig overtuigend. U maakt melding van vier checkposten die u moest passeren vooraleer u in de basis was, maar u kunt slechts bij de eerste checkpost toelichting geven. U verklaart dat uw auto in de eerste checkpost gecontroleerd werd en dat vervolgens de drie andere checkposten doorging om zo de militaire basis te betreden (CGVS p.12). Gezien de strenge veiligheidsmaatregelen die worden genomen om dergelijke militaire basissen te beschermen, is het weinig geloofwaardig dat u drie checkposten zomaar kon

passeren. Er kan van u verwacht worden dat u gedetailleerdere verklaringen over deze toegangscontroles kan afleggen. Verder geeft u aan dat uw contacten met het leger verliepen via het hoofd van het logistieke departement. U weet echter zijn naam niet. Gevraagd naar andere personen met wie u contact had in de basis, noemt u het hoofd van de bevoorrading. Zijn naam is u eveneens onbekend (CGVS p.13). Tot slot dient in deze context te worden gewezen op het feit dat uw broer (...) tijdens zijn gehoor bij het CGVS nergens melding maakt van het feit dat u ook voor het bedrijf van jullie vader zou hebben gewerkt (CGVS (...)). Uw vage verklaringen over uw activiteiten voor het bedrijf van uw vader halen verder de geloofwaardigheid onderuit van uw asielaanvraag, dat reeds ongeloofwaardig werd geacht omdat u het CGVS niet kon overtuigen van het feit dat u in de periode van eind 2011 tot februari 2013 in Herat verbleef. Bovendien zijn uw verklaringen tegenstrijdig met de verklaringen die u aflegde in het kader van u eerste asielaanvraag op 2 april 2002 hetgeen uw algehele geloofwaardigheid ondermijnt. Zo verklaart u bij uw eerste asielaanvraag dat uw vader in 1992, bij de komst van de mujahedeën, Afghanistan verliet omdat hij de mujahedeën vreesde vanwege zijn werk voor het regime van Najibullah (CGVS 1e AA vraag 42). Bij uw tweede asielaanvraag verklaart u echter dat uw vader tegen zijn zin meewerkte met de mujahedeën en pas in 2001 Afghanistan ontvluchtte vanwege zijn vrees voor de taliban (CGVS p.16). U verklaart dat u een vijftal maanden na uw eerste vertrek uit Afghanistan, in 2002, het nieuws vernam dat uw vader opnieuw in Afghanistan was en dat hij u vroeg om terug te keren (CGVS p.17). U weet echter niet waar uw vader in deze tussenperiode heeft verbleven (CGVS p.18). Wanneer u gevraagd wordt of u iets over deze periode weet, verklaart u dat hij misschien in Iran was (CGVS p.18). Verder maakt u bij uw tweede asielaanvraag in eerste instantie nergens melding van familieleden die problemen hadden ondervonden, zelfs niet wanneer u hier expliciet naar werd gevraagd (CGVS p.17). U verklaart dat uw vader het hoofddoelwit was (CGVS p.17). Pas wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u bij uw eerste asielaanvraag verklaarde dat uw oom in de gevangenis werd opgesloten, geeft u aan dat uw jongere oom (en schoonvader) gemarteld werd (CGVS p.17). Het is weinig geloofwaardig dat u hier niets spontaan over vermeldt wanneer u gevraagd wordt of familieleden van u in de periode voor uw eerste asielaanvraag problemen hadden ondervonden (CGVS p.17). Het asielaanvraag en dat van uw twee asielaanvraag, vertonen bijgevolg tegenstrijdigheden die uw algehele geloofwaardigheid ondermijnen. Ook over de problemen die uw broer (...) zou hebben ondervonden en de granaat die op uw ouderlijk huis werd gedropt, legt u weinig aannemelijke verklaringen af. Zoals reeds eerder werd opgemerkt slaagt u er niet in de aanslag op uw huis consistent te situeren in de tijd (zie boven). Wat betreft de aanslag waarbij uw broer (...) gewond raakte dient hetzelfde te worden geconcludeerd. Zo verklaart uw broer tijdens zijn gehoor op 21 augustus 2012 dat dit incident plaatsvond in de zesde maand van 1387 (augustus – september 2008) terwijl u dit incident tijdens uw gehoor op 3 mei 2013 drie jaar of misschien meer dan drie jaar geleden in de tijd situeert (CGVS p.6). Het is opmerkelijk dat er ongeveer twee jaar tijd zit tussen het tijdstip dat uw broer enerzijds en u anderzijds aangeeft. Wanneer u gevraagd wordt of uw broer na dit incident nog problemen heeft ondervonden, geeft u aan dat u hem hier niet naar gevraagd heeft (CGVS p.9). Het is weinig aannemelijk dat u in al die tijd niet meer interesse zou tonen voor en niets zou hebben vernomen over uw broers situatie voor zijn vertrek uit Afghanistan, zeker gezien het feit dat jullie momenteel allebei in België verblijven. Hieruit dient te worden besloten dat uw verklaringen over het verleden en de problemen van uw familieleden weinig aannemelijk zijn. Verder dient te worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat uw vader een bedrijf had in Herat maar dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat dit loutere gegeven u zou blootstellen aan een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw activiteiten voor dit bedrijf en omdat u bovendien niet kon aantonen dat u sinds uw vertrek naar Moskou in 2004 nog in Herat zou hebben gewoond. Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die uw familieleden vanwege dit werk ondervonden waardoor besloten wordt dat u geen duidelijk zicht biedt op de situatie van uw familie en de activiteiten van uw vader. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar Afghanistan gevisieerd zou worden. Wat betreft de dood van uw schoonbroer, moet worden opgemerkt dat deze in zijn functie van politieagent aan de grens van Herat overleed toen hij daar deelnam aan een actie om terroristen te arresteren (CGVS echtgenote p.7). Niet wijst er op dat dit incident u of uw echtgenote in gevaar zouden brengen. Tot slot dient te worden gewezen op het feit dat noch u noch uw echtgenote duidelijk zicht biedt op jullie verblijfssituatie in Rusland. U verklaart dat u een arbeidsvisum had en dat uw echtgenote stond ingeschreven op het arbeidsvisum van haar oom (en stiefvader). Geen van beiden legt echter enig document voor dat deze verklaringen ondersteunt. Bovendien zijn jullie verklaringen over jullie visum en de geldigheid ervan vaag. Wanneer uw echtgenote gevraagd wordt een gedetailleerd overzicht te geven van haar verblijfsstatuten in Rusland in de periode dat zij daar verbleef, verklaart zij dat zij er enkel weet dat haar oom een arbeidsvisum heeft en dat hier verder niets over weet (CGVS echtgenote pp.3,4). Op de vraag of het mogelijk was om een langduriger statuut te bekommen, geeft zij aan dat zij dat niet weet en dat haar oom dit alleszins niet aangevraagd heeft (CGVS echtgenote p.4). Uzelf verklaart in

deze context dat uw oom zijn visum gemakkelijk kon vernieuwen omdat hij aan het hoofd stond van een bedrijf (CGVS p.22). Gezien uw echtgenote tussen haar vijf en haar vierentwintig jaar in Rusland woonde en hier school liep, is het weinig aannemelijk dat jullie geen weet hebben van de mogelijks verkrijgbare verblijfsstatuten in dit land. Verder weet uw echtgenote niet of haar oom en pleegvader nog over een geldig statuut in Rusland beschikt (CGVS echtgenote p.4) terwijl u verklaart dat uw schoonvader geen visum meer heeft dat hem toelaat om in Rusland te verblijven (CGVS p.22). Jullie bieden bijgevolg geen zicht op het verblijfsstatuut waarover jullie in Rusland beschikten. Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS niet heeft kunnen overtuigen van het feit dat u de taliban vreest omdat u van eind 2011 tot februari 2013 als werknemer van uw vader goederen zou hebben geleverd aan militaire basissen in Herat omwille van het feit dat er geen geloof kan worden gehecht dat uw verblijf in Afghanistan in deze periode en omdat u vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over uw activiteiten. Bovendien is het CGVS van mening dat het loutere feit dat uw vader een bedrijf heeft dat goederen levert aan de overheid, u niet automatisch blootstelt aan vervolging of ernstige schade. Verder dient ook te worden opgemerkt dat u en uw echtgenote geen zicht bieden op jullie verblijfssituatie in Rusland. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Dat uw broer wel erkend werd als vluchteling in België doet hier niets aan af. De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie evenmin wijzigen. De taskara's van uzelf, uw vader, uw echtgenote en uw kinderen vormen een indicatie voor jullie identiteit, die niet betwist wordt. Hier dient te worden opgemerkt dat de taskara's van uw echtgenote en jullie kinderen niet als een bewijs aanvaard wordt dat jullie op het moment van de aanvraag in Afghanistan zouden hebben gewoond. Het is namelijk zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's, paspoorten, etc. ...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd werd aan het administratieve dossier). De documenten die betrekking hebben op uw vaders activiteiten (zes algemene documenten en prijslijsten) tonen slechts aan dat uw vader een bedrijf had, hetgeen niet betwist wordt. Wat betreft de badges waarmee u volgens uw verklaringen de militaire basissen kon betreden, dient te worden gewezen op het feit dat deze slechts bewijswaarde hebben indien deze documenten gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen, wat geenszins het geval is. Het doodsprentje van uw schoonbroer heeft betrekking op een incident waarbij uw schoonbroer omkwam toen hij in de functie van politieagent deelnam aan een operatie om terroristen te arresteren. Niets wijst er op dat u of uw echtgenote vanwege dit incident zouden gevisieerd worden. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat in de gelijknamige provincie te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update

meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat-stad relatief rustig en stabiel is, én het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Herat-stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven. Integendeel, de luchthaven van Herat genereert een grote passagiersstroom, vanuit de luchthaven van Kabul, zowel als vanuit andere bestemmingen. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Herat in de gelijknamige provincie vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing van 23 mei 2013 luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten (...) geboren te Herat, op (in) 02.05.1980 en van nationaliteit te zijn : Afghanistan het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/05/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

1.2. Verzoekster

De commissaris-generaal en de staatssecretaris hebben ten aanzien van verzoekster dezelfde beslissingen genomen als ten aanzien van verzoeker en hebben zich daarvoor op dezelfde feiten en motieven gebaseerd als bij verzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers vragen in hun verzoekschrift om de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal te hervormen en om de bevelen om het grondgebied te verlaten te vernietigen. Ze richten hun beroep dus

tegen twee verschillende soorten administratieve beslissingen: de beslissingen van 8 mei 2013 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door de commissaris-generaal, en de bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 23 mei 2013, afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris.

2.2. Beoordeling

In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat en een snelle en behoorlijke behandeling van de zaak te waarborgen.

Meerdere vorderingen kunnen slechts in één enkel verzoekschrift worden ingediend als deze vorderingen zo samenhangend zijn wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft dat het onbetwistbaar lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

Hoewel er een rechtstreeks verband bestaat tussen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal enerzijds en die van de staatssecretaris anderzijds, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van de vorderingen op het resultaat van de andere vorderingen zou vereisen dat beide vorderingen in één beroep worden behandeld.

Het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal wordt immers behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht is steeds van rechtswege schorsend en wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van de Vreemdelingenwet, die meer bepaald een gewone en een versnelde procedure regelen. Deze procedures gaan gepaard met bijzondere voorwaarden zoals de mogelijkheid om nieuwe elementen in te roepen en om een aanvullende nota, een schriftelijk verslag en een replieknota in te dienen en bijzondere termijnen zoals de termijn om de nota met opmerkingen te verzenden, de verkorte termijnen om zaken met voorrang te behandelen en de verkorte termijnen in de versnelde procedure.

Het beroep tegen de beslissingen van de staatssecretaris wordt behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep is in beginsel niet van rechtswege schorsend en wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van de Vreemdelingenwet en door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen. Deze procedures gaan op hun beurt gepaard met bijzondere voorwaarden zoals de mogelijkheid om een synthesememorie in te dienen, de voortzetting van de procedure na administratief kort geding en de bijzondere procedures bepaald in het PR RvV en bijzondere termijnen zoals de verkorte termijnen bij een administratief kort geding.

Door de totaal verschillende aard van het toegepaste contentieux en door de specifieke gevolgen, voorwaarden en termijnen die hiermee gepaard gaan, is de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar met een goede rechtsbedeling en schaadt deze de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

Bovendien biedt een dergelijke combinatie van procedures in één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel aan de verzoekende partij.

Artikel 39/80 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling*

van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen. Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, afhankelijk van wat het belang van een goede rechtsbedeling vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het vollerechtsmachtcontentieux behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

Gelet op het voorgaande vertonen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal enerzijds en van de staatssecretaris anderzijds geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in artikel 39/80 van de Vreemdelingenwet, moeten de bestreden beslissingen genomen door de commissaris-generaal als de belangrijkste worden beschouwd.

Bijgevolg is het beroep slechts ontvankelijk voor zover het de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal betreft en is het onontvankelijk voor zover het de bestreden beslissingen van de bevoegde staatssecretaris betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoekers stellen vooreerst dat de bestreden beslissing van verzoekster de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet schendt, omdat in deze beslissing enkel wordt verwezen naar de beslissing van verzoeker, zonder de elementen die verzoekster heeft aangehaald te behandelen.

Verzoekers stellen verder dat de bestreden beslissingen artikel 3 van het EVRM, artikel 1, A, 2 van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het fairplaybeginsel, het beginsel van behoorlijke dossierbehandeling en de materiële motiveringsplicht schenden. Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en ze hekelen het feit dat de commissaris-generaal hun vrees voor kinderontvoering niet heeft opgenomen in zijn beslissingen.

3.1.2. Stukken

Verzoekers hebben verschillende nieuwe stukken aan hun verzoekschrift toegevoegd. Volgens de inventaris gaat het om krantenartikels over kinderontvoeringen in Herat, foto's van verzoekers en hun gezin in Herat, getuigschriften van officiële instanties, een tewerkstellingsbewijs van verzoeker,

dreigbrieven van de taliban, een brief van een officiële instantie die bevestigt dat verzoekers leven in gevaar is en doktersverslagen.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers' asielrelaas en meer bepaald aan verzoekers' bewering dat verzoeker door zijn werk voor het bedrijf van zijn vader problemen kreeg met de taliban.

Verzoeker heeft immers tegenstrijdige verklaringen afgelegd over wanneer hij naar Herat is teruggekeerd. De bestreden beslissing van verzoeker stelt hierover het volgende: *“Zo verklaart u dat uw broer (...) een week voor uw terugkomst in Herat Afghanistan had verlaten (CGVS p.9). Eerder verklaarde u echter dat uw broer in saur 1391 (21 april – 22 mei 2012) uit Afghanistan is vertrokken, hetgeen bevestigd werd door uw broer die aangeeft dat hij op 20 of 21 saur 1391 (10 of 11 mei 2012) zijn land verliet (CGVS (...) p.11). Nochtans verklaarde u eerder in het interview dat u in november 2011 naar Herat terugkeerde (CGVS p.10). Verder geeft u enerzijds aan dat uw broer (...) een week nadat een granaat uw ouderlijk huis trof Afghanistan verliet en u zo'n zes maanden na de granaatinslag naar Herat terugkeerde (CGVS pp.7,9), terwijl u anderzijds verklaart dat u een week na het vertrek van uw broer terugkeerde naar uw ouderlijk huis in Herat (CGVS p.9)”. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en verzoekers betwisten deze vaststellingen ook niet in hun verzoekschrift. Deze vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid en zijn bovendien ook in strijd met zijn bewering dat hij van eind 2011 tot februari 2013 in Herat heeft gewoond en daar voor het bedrijf van zijn vader heeft gewerkt.*

Verder hecht de Raad weinig geloof aan verzoekers verklaringen over zijn werk. Zo zijn verzoekers verklaringen over de toegangscontrole tot de militaire basissen waar hij voedsel leverde weinig geloofwaardig. Verzoeker verklaarde dat in de eerste checkpoint een soldaat nagaat of de auto de basis in kan of niet en dat hij vervolgens de drie andere checkpoints kon doorgaan en zo de militaire basis kon betreden (gehoorverslag, 12). Gezien de strenge veiligheidsmaatregelen die worden genomen om dergelijke militaire basissen te beschermen, is het echter weinig geloofwaardig dat verzoeker zomaar drie controleposten kon passeren. Verder kan verzoeker de namen van zijn contactpersonen bij het leger niet noemen. Verzoeker verklaarde dat zijn contacten met het leger via het hoofd van het logistieke departement en het hoofd van de bevoorrading verliepen, maar hij herinnert zich hun namen niet meer (gehoorverslag, 13).

De stukken die verzoekers aan hun verzoekschrift hebben toegevoegd, kunnen aan deze vaststellingen niets veranderen. Vooreerst wijst de Raad erop dat documenten een geloofwaardig relaas wel kunnen ondersteunen, maar de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas niet kunnen herstellen. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat Afghaanse documenten vaak vervalst zijn. Verzoekers legden ook enkel fotokopieën neer, al beweren ze wel dat ze ook over de originelen beschikken. Fotokopieën zijn echter gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen. Verder zijn het tewerkstellingsbewijs van verzoeker, de dreigbrieven van de taliban en de brief die bevestigt dat verzoekers leven in gevaar is niet opgesteld in het Nederlands of in een andere voor de Raad begrijpelijke taal en zijn ze evenmin vergezeld van een eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad niet kan vaststellen wat er in deze stukken staat. Verzoekers hebben wel een niet-eensluidend verklaarde, Engelse vertaling toegevoegd van de dreigbrieven en van de brief die bevestigt dat verzoekers leven in gevaar is. Uit deze vertalingen blijkt dat de brieven betrekking hebben op een

persoon met de naam Dastagir. Verzoekers naam wordt in deze brieven niet vermeld. De doktersverslagen en de foto's tonen op zich niet aan dat verzoeker van eind 2011 tot februari 2013 in Herat heeft gewoond en daar voor het bedrijf van zijn vader heeft gewerkt. De getuigschriften van officiële instanties tot slot hebben betrekking op verzoekers vader Abdul Khaliq.

Verder wijst de Raad erop dat om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken, het niet volstaat louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dat verzoekers hun concrete problemen aannemelijk moeten maken. Verzoekers hebben aan hun verzoekschrift krantenartikels toegevoegd over kinderontvoeringen in Afghanistan. Ze tonen hiermee echter niet aan dat zijzelf gegronde redenen hebben om te vrezen dat hun kinderen zullen worden ontvoerd.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat ze gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maken verzoekers immers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder wijst de Raad erop dat ook om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken, het niet volstaat louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar dat verzoekers hun concrete problemen aannemelijk moeten maken.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie).

Verder is de Raad van mening dat verzoekers naar hun land van herkomst kunnen terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Herat een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen”*. De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de situatie in de stad Herat stabiel is en dat er relatief weinig ernstige incidenten plaatsvinden en dat de stad vooral af te rekenen heeft met criminaliteit (*subject related briefing “Afghanistan” - “Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse”* 21 maart 2013, 39-40).

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat de veiligheidssituatie er zeker niet op zal verbeteren als de internationale veiligheidstroepen in 2014 Afghanistan zullen verlaten. De Raad wijst er echter op dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op

het ogenblik van zijn beslissing en dus geen rekening kan houden met mogelijke toekomstige ontwikkelingen (artikel 48/5, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet).

Bijgevolg is er op basis van de informatie die de partijen de Raad aanreiken geen reden om aan te nemen dat er op dit ogenblik in de stad Herat een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat burgers in de stad Herat op dit ogenblik een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep ingesteld tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 mei 2013 is onontvankelijk.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER